

REDACTIONEEL GEDEELTE

A. EDEL

IN MEMORIAM

Een nieuwe, ernstige en droevige slag heeft onze vaderlandse tandheelkundige samenleving getroffen. Ook voor hen, die er terdege van zijn doordrongen, dat onze „oudere generatie” in de voorste loopgraaf van dit leven staat, komt het heengaan van collega E d e l toch wel als een zeer onverwachte en dus dubbel pijnlijke ervaring, die jong en oud zwaar zal treffen. Jong en oud, want, ondanks zijn leeftijd kon hij zich, daarvan zijn wij overtuigd, door zijn jeugdig optreden en zijn onverflauwde interesse, ook in de vraagstukken, waarvoor de jongeren zich geplaatst ziet, zowel als door zijn typisch joviale omgangsvorm, in de sympathie van allen zonder onderscheid verheugen.

Edel, geboren in de gemeente Beemster, was het specimen van de „ronde” Hollander, misschien zelfs meer nog Noord-Hollander. Een man uit één stuk, van een welhaast spreekwoordelijk geworden betrouwbaarheid en eerlijkheid, wars van elk uiterlijk vertoon. Een mens ook, die het moeilijk viel kritiek op anderen aan te horen, zonder dadelijk te zoeken naar motieven om deze kritiek te lenigen of te ontzenuwen. Voegt men daarbij zijn heldere, nuchtere visie op de moeilijkheden waarvoor onze professie gedurende zijn welhaast vijfenveertigjarige loopbaan werd gesteld, dan wordt het duidelijk waarom men voor talloze functies een-nietvergeefs-beroep op hem heeft gedaan. Zijn neiging om bestaande controversen te doorgronden en er de scherpe kanten aan te ontnemen trad o.a. wel duidelijk aan het licht bij de ernstige moeilijkheden, die in de boezem van de Maatschappij, dadelijk bij het beëindigen van de wereldoorlog, optraden.

Men zal het mij niet euvelduiden, wanneer ik mij in dit bestek onthoud van een opsomming van alle kwaliteiten waarin hij deze Maatschappij en naast haar het professionele leven in de breedste zin heeft gediend. Daarvoor ook heeft mij persoonlijk bij het neerschrijven dezer woorden het verlies van deze goede en langjarige vriend te zeer aangegrepen. Overigens meen ik te mogen verwijzen naar hetgeen uitvoerig over Edel's loopbaan is geschreven ter gelegenheid van zijn vijftienvijftigjarig jubileum (T. v. T. mei 1938 en mei 1953). Ook in de historie van de Ned. Vereniging van Tandartsen, de Vereniging voor Orthodontische Studie, de W.T.A., het Steunorgaan, de A.T.Z. om er enkele te noemen, zal zijn naam met ere en grote waardering blijven geboekstaafd.

Zijn grote liefde is tenslotte uitgegaan naar de orthodontie. Hij, de „vader van de Nederlandse orthodontie” was de eerste, die zich als specialist in dit beroep heeft gevestigd en die zich daarin te Amsterdam een grote praktijk heeft weten op te bouwen en daarnaast het verenigingsleven van zijn vak heeft helpen organiseren.

Dienen was zijn devies, om het dienen zelf, nimmer tot het verwerven van persoonlijke glorie. Hij is daarin ten volle geslaagd, zowel in zijn vak als in zijn familie-kring, waarin hij een hechte en liefdevolle band heeft weten te scheppen.

Het Tijdschrift, waarvoor hij een nimmer verflauwende belangstelling aan de dag legde heeft alle reden hem dankbaar te zijn. Hoe moeilijk het ook steeds weer bleek hem een voorzittershamer in de hand te drukken, omdat hem dit te spectaculair was, bij de Stichting Tijdschrift voor Tandheelkunde is hij voor de aandrang bezweken en heeft hij de taak van zijn onvergetelijke voorganger *B a c k e r D i r k s* overgenomen. Voor kort helaas. De bekoring, die van deze levendige en opgewekte figuur uitging, bepaalde ook daar zijn bijzondere plaats.

Een hoogstaand mens, een trouw en actief collega en een dierbare vriend van velen is van ons heengegaan, geheel in overeenstemming met zijn karakter, abrupt en in alle stilte. Moge, bij de rouw die over ons gekomen is, zijn treffende persoonlijkheid in onze herinnering blijven voortleven.

M a r g a d a n t